

Tale ved indvielse af Renbæk kirke

Salmedigteren Grundtvig skriver i salmen *Kirken, den er gammelt hus*, at kirkens rum er det sted, hvor vi hører dejlige ting sagt. Verset lyder: "Husene dog med kirkenavn, /bygget til Frelserens ære,/ hvor han de små tog tit i favn, /er os som hjemmet så kære; /dejlige ting i dem er sagt,/ sluttet har der med os sin pagt,/han, som os himmerig skænked" (DDS 323,5).

Kirken er det sted, hvor vi hører dejlige ting sagt

Kirken er det sted, hvor vi hører sagt dejlige ting.

Der kan nemt gå inflation i ord, ikke mindst et ord som f.eks. "dejligt". Hvis alt bliver betegnet som dejligt eller skønt, kan det hele forsvinde i bare dejlighed, og man kan da komme helt i tvivl om, hvad det egentlig vil sige, at noget er dejligt.

Men når det gælder det budskab, som vi skal være sammen om i dette rum, denne kirke, Renbæk kirke, som vi indvier i dag, så er det imidlertid rigtigt at bruge ordet *dejligt*.

Kirken er det sted, hvor dejlige ting bliver sagt, hvor troen, håbet og kærligheden står klar, og hvor vores menneskeliv og det fælles liv, vi deler, bliver tydet og set i lyset af en anden og større magt end os selv, nemlig kærlighedens og tilgivelsens magt, Gud. Hans dom er en anden, end den vi dømmes hinanden med. I lyset af Guds rige evangelium får vi her øje for, hvad et menneske er og hvad, som er vigtigst i livet.

Grundtvigs salmelinie om kirken som et sted, hvor dejlige ting bliver sagt, randt mig i hu, da jeg for godt en måneds tid siden for første gang besøgte stedet her og så denne bygning næsten færdig. Statsfængslets beskæftigelsesvejleder Peer Bendtson, du viste mig rundt, og din og fængselspræsten Claus Helsbøls entusiasme for denne kirke er meget smittende. I gør, at man slet ikke kan undlade at få øje for, hvor dejligt dette hus er, som vi nu i dag indvier, og hvilken potentiale bygningen rummer.

Renbæk kirke er et dejligt hus, en æstetisk tiltalende bygning, et smukt rum, vi sidder i, og et sted, hvor man befinder sig godt. Det er en smuk bygning, som rummer såvel kirke, forsamlingshus, bibliotek, en lille kunstnerbolig, et rum til samtale og et mødested for indsatte og deres familie. Et hus, som vil kunne bruges på mangfoldig vis og som jeg føler overbevist om vil blive til stor glæde og gavn.

Katedralen og forsamlingshuset

Denne bygning er et multihus, en kirke og et forsamlingshus. De to behøver imidlertid ikke at blive betragtet som modsætninger.

I den kristne kirkes historie kan man groft sagt skelne mellem to slags kirketyper, en katedral og et forsamlingshus. Katedralen hvælver sig mod himlen, materialiserer en lovsang mod himlens herre, mens forsamlingshuset vil fortætte menighedens fællesskab.

En kirke skal efter min opfattelse gerne udtrykke begge dele, rumme en vendthed mod Gud og det fællesskab, som vi deler i lyset af Guds pagt med os, og det forekommer mig, at det er lykkedes her med den kirkebygning, som vi i dag tager i brug.

Guds hus

Kirken er det sted, hvor vi samles som menighed, hvor vi finder trøst, glæde og håb i evangeliet, i budskabet om Jesus Kristus, Guds egen søn. Det er et levende sted, oplivet af Guds Ånd og Guds ord.

Det dejligste ved kirken, er således de ord, som her bliver sagt, og det fællesskab, de sætter. Det siger jeg ikke for at underkende arkitektens snilde, håndværkernes evner og sans for materialerne, og de indsattes arbejdsindsat.

Alle I, som har hjulpet til med at realisere denne bygning, jeres arbejde er både værdifuldt og prisværdigt, men huset her er jo bygget til andet og mere end en lovprisning af os selv og vores egne evner til at skabe.

Huset her tager udgangspunkt i, at vi lever under Guds himmel, og at der her altid er mere, som vi deler, end som skiller os ad. De skel, vi sætter, de mure, vi bygger, og den adskillelse, som sker, fjerner ikke det grundlæggende fællesskab mellem os mennesker. Ethvert menneske har værdi i Guds øjne, og vi mennesker bliver til ved at dele livet med hinanden.

Guds storhed og tilgivelse

I en af de bibelske læsninger, vi skal høre om lidt, ord fra Det gamle Testamente, om kong Salomos indvielse af templet i Jerusalem, har kongen ved helligdommens indvielse først travlet med at understrege, hvad også gælder for enhver kirke, at Gud ikke kan indfanges i ét bestemt hus. Gud kan hverken stedfæstes, låses fast eller hegnes inde i en bygning.

Kong Salomo formulerer Guds storhed med disse ord: "Gud! Himlen og himlens himmel kan ikke rumme dig; hvor meget mindre da dette hus, som jeg har bygget". Og det er sandt!

Men med denne lovprisning af Guds storhed er alt dog ikke sagt om forholdet mellem Gud og menneske. Guds uudgrundelighed, hans storhed, fortæller jo ikke blot en historie om forskellen og afstanden mellem Gud og menneske. For Gud har sagt, at han vil bo i mørket, og han gør det.

Han har øre og øje for os skrøbelige og sårbare mennesker, og derfor fortsætter Kong Salomo da også tillidsfuldt med en bøn til Gud:

...hør det råb og den bøn, din tjener beder for dit ansigt i dag. Lad dine øjne være åbne for dette hus nat og dag, det sted, om hvilket du har sagt, at dér skal dit navn være, og hør den bøn, din tjener beder vendt mod dette sted. Hør din tjeners og dit folk Israels bønfoldelse, når de beder vendt mod dette sted, hør den i himlen, hvor du bor, hør og tilgiv! (1 Kong. 8)

Vi mennesker kan ikke få greb om Gud, indfange ham i et hus af mursten og mørtel, træ og beton, men vi samles her i kirkens rum i tillid til, at Gud har øre og at han vil høre på os, i vores fortvivelse og sorg, i vores anfægtelser og mærket som vi er af vores skyld. At som Salomon bad den dag, kan vi tillidsfuldt sammen bede: Hør os, Gud, hør og tilgiv!

Her i kirken kan vi sammen bede vores fadervor, bede om dagligt brød, om forladelse af vores skyld, om ikke at blive ledt ind i fristelse og at blive friet fra det onde. Alt sammen i en bøn båret af tillid til Gud storhed, hans magt og ære, hans vilje til at bo hos os i jordens mørke og skygge.

Det er netop de dejlige ord, det glædelige budskab, som vi får at høre her i kirken: Vi er ikke alene. Gud, som skabte verden i tidernes morgen, bygger stadig sin kirke, og han er nærværende tilstede i sit ord og sin ånd. Gud sidder ikke blot i en fjern himmel, men han skaber fortsat af støvet, kalder os frem som sine børn og holder os fast på den pagt, han har sluttet med os. Bundet til ham, er vi frie, virkelig frie til at elske og tjene hinanden.

Gud, skaber og frelser,
Gør dette hus til din kirke,
Et levende sted.
Lad det blive fyldt af din herlighed,
Dig til ære
Os til gavn.
Amen